

UĞUR
CANBOLAT

Geldim ^{AMA}
Yoktun

NEREDE BIRAKTIN GÖNLÜME
İŞLEYEN BAKIŞLARINI?

pörtakal

GELDİM AMA YOKTUN

UĞUR CANBOLAT

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-605-9696-09-8

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 9

Deneme | 2

KAPAK / İÇ TASARIM

CumbaCo / Tamer Turp

1. BASKI

Temmuz 2016, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

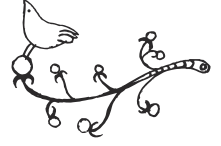
[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) /portakalkitap

[i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİR MERHABA, BİN TEBESSÜM!

Gözleri bu kitabın kelimeleriyle buluşan, buluşup da zihninin kıvrımlarında damıtarak gönlün enginliklerine bir sabah selamı gibi bu satırları gönderen kıymetli okuyucu!

Merhaba!

Bir mendile sığırdım sana gönderdiğim kelimeleri. Dertlerimi sıraladım senin de dertlerinle buluşturup... Birlikte harman olduk, beraber savrulduk bu satırlarda. Kör kuyularda birlikte merdivensiz kaldık. Kurtuluş umudumuzu birlikte yoğunlaştırdık.

Gelen kervan kurtarıcı ipini ikimize birden işte bu nedenle salmıştı. Ve biz öncelik sıralaması yapmadan o ipe birlikte sarılıp aydınlığa çıktık.

Birbirimizin gülüşünden nasıl da aydınlanmıştık! Göğe uçurtmalar göndermemiz bu mutluluğu çoğaltmak, yanımıza başka dostlar da çağırmak içindi. Mutluluğumuzu dostlarımızla çoğaltırsak çoğalacaktık. Teklikten kurtulacak, çokluktan geçip birliğe erecektik.

“Bir bağlamı olmalı insanın, bir dayanağı, tutunacak bir dalı,” deyişimiz bundandı. Bu satırlar işte bunun için bağladı bizi birbirimize.

...

Okuduklarını yürekte çırpınan bir kuş olarak sevdiğine uçuran sevgili okuyucu!

Bu cümleler bizim bağlamımız, bağlacımız, kötülöklere beraber attığımız düğümler...

İyiliklere açılan bir gül yaprağı aynı zamanda.

İşte geldim, elindeyim.

“İncirler olunca oradayım,” demiştim. Sözümü tuttum. İşte geldim.

Geldim ve gözlerine bakıyorum.

Bana bakan gözlerine... Harf harf, kelime kelime...

Ben bu satırları kaydetmek için değil, kaybetmek için yazıyorum sana!

Ve sen şimdi bu cümlelerle hemdem isen bu benim kaybedişimdir.

Kendimi kaybedişim, seni buluşum...

Sende kendimi buluşumdur.

...

Bu satırlar duygu haritamızın çizgileri seninle...

Haydi beraber bakalım.

Sevgimiz burada, arzumuz az ötede, hasretimiz şuracıktadır...

Alınganlıklarımızı, kırgınlıklarımızı, örselenmişliklerimizi öteledik
bu haritadan ötelere...

Kalsınlar oralarda, gelmesinler.

...

Nasıl duman dağda güzelse, bu kitap da senin elinde güzel...

Bak, ne de güzel yakıştı eline!

Ne kadar hoş bir gülümseyiş var yüzünüzde karşılıklı...

Bir sır vereyim mi sana?

Ama aramızda kalsın lütfen! Duymasın kimsecikler.

Bu kitap sana yazılan bir sevda sırrıdır!

Senin gönlünden sevdiğinin yüreğine sessiz bir sabah vakti bırakılan
gülден bir çiğ tanesi...

İçinde ıslıl ıslıl senin görüdüğün!

...

Bu satırlar senin yüzüne düşen titrek bir kalp, yaşarmış bir göz ve bir
yandan da uçmağa durmuş bir seslenişin sessizliğinde gönle sürme
çekmek içindir.

İçimin titreyişlerini, içinin titreyişlerine akort etmem bundan...

Heyecanımız karşılıklı bu yüzden!

Ürpertimiz bu nedenle!

Sakla bu satırları yüreğine bastırıp!

Geldiğimde belki aynı yürek salınışıyla sen de bana okursun!

Kim bilir...

...

Bu satırlar sana ulaşan feryadımdır!

Başında tüten hicranımdır bilesin!

Sana sözümü ulaştıramadığımda cümlelerimi bir yorgan gibi üzerime
çekişimdir. Isıtması bundan!

Sen bir deryasın, bense sana düşen damla...

Damla deryaya düştüğünde ondan bahsedilir mi artık hiç!

Damladan deryaya seller gibi coşup aktığımız, kendimizden vazgeç-
tiğimiz, bir olduğumuz, biz olduğumuzun belgesi bu satırlar...

İyilik tohumları ektik birbirimize, ayrılık değil!

Çarpık bir yürekten değil, senle çarpan bir yürekten çıktı bu sözler.

Çorak topraklar değiliz birbirimize! Şeddeli bereket olduk. Yeşerdik,
meyveye durduk.

Sana hep müsait olduğumu anlatmaya çalıştım. Sıkışmış zamanlarda
yaşadığımız bu çağda her şeyi bir kenara koyarak sana müsait oluşu-
mun ifadeleridir okudukların.

Çaldım kapını!

Saldım avazımı!

Kapını tıklattım yürek dokunuşlarıyla.

Ve...

Eşiğinde dem tuttum.

Sen kapının o yanında, ben bu tarafında karıştı nefesler, demler,
safalar!

“Hu!” dedim. “Hu!”

Sesime ses gelmedi yine de kapı arkasından!

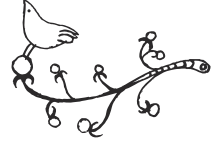
Dikkat kesildim bir yazıklanan çırpımışla.

Ses kendi yüreğimden geliyordu yankılanarak.

Cevaplar vardı.
Nice arayış ve buluşların ardından muştular vardı.
Kanatlanmışlar, sevinçler, coşkular...
Kalpte bir bayram havası esiyordu!
Bu satırlar o atmosferin ürünü işte...
Seslenişine ses verdim ey okuyucu!
Ve seslenişime sesler buldum.
Sözleştik seninle.
Ve işte geldim.
...
Geldim, kapını tıkladım ama sen yoktun.
Çünkü artık sen bendeydin.
Sende sen yoktun, bende ben yoktum.
İkilik gitmişti, birlik gelmişti.
İşte tam bu sebeple bu satırlar benim değil ey çarpan yürek!
Senin!
Kabul eder misin buharı üzerinde tüten kelimelerimi?
Haydi o zaman aç sayfaları...
Al emanetini.

AŐKA DAİR...

GÖZLERİNDİR ARADIĞIM!

Gözlerindir aradığım bir ömür.

Evet, o gözlerin... Kömür karası gözlerin!

Kimi zaman gönül mevsimime göre elalaşan, kimi zamansa kahvenin envai çeşit tonuna bürünen!

Mavinin enginliğinde açık denizlere salan gözlerindir aradığım bazı demlerde.

Ya o kehribar gözlerin! Ona ne demeli? Maviyle yeşil arasında, sarıyla açık kahve, turuncuyla altın ışımaları arasında gidip gelen ve beni her defasında şaşırtıp tekrar sevdanın burçlarına çıkaran o gözlerin...

Kimi vakitlerde de gümüşü grinin tonları arasında bana tüm dünyayı can havliyle gezdiren o gözlerin aradığım!

...

Düşünün! Nedir aradığımız aslında?

Bir gözdür aradığımız mütemadiyen... Bizi bizden alacak ve yeniden en berrak şekilde, sevdıyla yıkanmış olarak bize iade edecek bir gözdür.

İnsan başka neyi arar ki bu kadar içli ve bu kadar içten?

Gözlerine bakan bir çift göz bulamamışsan eğer aşk ışığı taşıyan, kim seni teselli edebilir? Kim hasretlerini dindirebilir? Seni o gözden başka bir şey mutlu edebilir mi?

Bulamamışsan şefkatle saran o çift gözü yorulmaların beyhudedir. Emeklerin boşa çıkmıştır.

Her ne edinsen de varlıktan yana, sana sevda tütsülü bakmayan bir çift göze sahip değilsen fakirsin arkadaş!

İnanmıyorsan sor yüreğine! Cevabı ondan al.

...

Gözlerindir aradığım. Bir ömür...

Bulduğumda bayram eylediğim gözlerin... Bakışındır neşe dolduran yüreğimi. Şaha kaldıran benliğimi... Dügünsüz derneksiz, çalgısız coşturan... Bir tek bakışın biliyor musun? Bir tek bakışın o gözlerinle.

...

Gözlerindir aradığım. Bir ömür...

Ne vakit gözlerini kaçırırsan gözlerimden, içime hüüzün dolar.

Tıka basa hem de... Dolar da nefes aldırılmaz.

Ölümlerden ölüm beğenmektir gözlerinden irak kalmak.

Kör kuyularda ışıksız kalmaktır.

Hem de susuz!

...

Gözlerindir aradığım. Bir ömür...

Onun ışığıdır ısıtan canımı. Onun bakışındır bin fermana denk anlamları uygun adımla içime salan.

Söz... Olmayıversin ne çıkar!

Kelimeler... Olmayıversin ne gam!

O gözlerin var ya derin bakışım, o gözlerin. Onlar hep var olsun!

Hüzne salsan da razıyım.

Yeter ki bak.

Gamın perdeleri arasında bol sızılı nağmelerle dolaşmaya da razıyım ey can!

Kaybolmaya da!

...

Gözlerindir aradığım. Bir ömür!

Bu cümle içimin bir semasında, bir arzında fırtınalar kopararak dolaşırken yetişip kelimeler devşirmek derdindeydim. Ancak ne mümkün! Bir harf bile vermiyordu beni içine çeken gözlerin, bir tek harf!

Bu sabah mahmurluğumu atmak için radyoya yöneldiğimde aradığım dize karşıma çıkıverdi ve sessizce süzülüp gönlüme kondu.

Ötelerden sesleniyordu içime işleye işleye...

“Bunca diyar gezdim gözlerin için!”

Duyduğum an, “İşte bu!” dedim. “İşte bu!”

Sevgiyi, ilgiyi, çabayı en duru şekilde ancak böyle anlatmak mümkün...

Ve işte o zaman bir daha içime düştü gözlerin!

Hem de ne düşüş! Hem enlemesine hem boylamasına...

Üstelik de derince...

Bilen bilir. Yine bir hâller oldu bu garip canıma.

Dilimden düşmüyor o cümle...

“Bunca diyar gezdim gözlerin için!”

Bir insanın ömrünce duyabileceği en güzel cümlelerden biri olsa gerek!

Önerim şu değerli dostlar.

Gözlerinize bakılarak bu cümle kurulmuşsa günün birinde bunu önemseyin. Çok önemseyin.

Bu cümleyi sevda kokan kadife bir bohçaya koyun, sonra sarın sıkıcı. Ardından da gönlünüzün en yüksek yerine kaldırın, kutsal bir söz gibi...

Ve durmayın. Siz de hemen kurun aynı cümleyi.

Korkmayın. Diyelim ki o sıcak cümleye dönemedi diliniz, heyecanlandınız. Kalbiniz çarptı. Takatiniz yetmedi.

Vazgeçmeyin yine de. En azından şunu söyleyin:

“Gözlerindir aradığım bir ömür. Buldum.”

Şükür ki buldum. Çok bekletmedin.

Gözlerime kavuştum.

Bana benden sıcak bakan gözlerine/gözlerime kavuştum.

Sana kavuştum. Sana karıştım.

Sendeki bene kavuştum.

Malum... Arayan hep kendini ararmış.
Gözlerini ararken, seni soluklarken sabahın erken demlerinde ıssız pencerelerde rüzgâra karşı aradığım gözlerinmiş.
Beni dilhûn eden buymuş meğer!
Gecenin karanlığını çığlık çığlığa yarışım bundanmış.
Zifiri karanlıklar içinde savururken sen zifir saçlarını, aradığım geceyi yaran kömür gözlerinmiş.
Ne kömürmüş ki yakmalara doymayan ve renkten renge geçen...
Beni de hâlden hâle koyan...
Yakmadan, yanmadan olmazmış.
Şimdi anladım.
Gözlerim gözlerinde donunca anladım.
Gözlerim gözlerine dolunca anladım.
Nazar neymiş, bakış nasılmış, sevda nedenmiş?
Dost nazarı neden önemliymiş?
Arif neden farklı bakarmış?
Kuşlar neden uçarmış, bülbül neden ötermiş, gül neden kızarırmış anladım.
Anladım, kömür karası gözlerinde kaybolduğumda...
Anladım, tüm renkleri gözünde cem edip rensizleştiğimde...
Anladım.
...
Gözlerindir aradığım. Bir ömür!
Onları bulmak, vuslattır.
Yâre varmaktır.
Yâre kanmak, ona doymaktır.
O gözleri bulamamak mı? Hiç sormayın!
Ben buna “ecelsiz ölmek” derim!

SEN BENDEN GEÇTİYSEN DE BEN SENDEN GEÇMEM

Kömür gözlüm...

Gözlerinin karasından aldığım siyahı gecenin zifiriyle buluşturdum.

Bir olup üstüme çöktüler.

Sabahın seherinde şebnemler buldum alnımda, yanağımda.

Senden bana selam getirmişler.

Ne de güzel etmişler.

Sevda sevda ışımam bundan...

Beyaz tebessümüm bundan...

İçimin kabarması, bir inip bir kalkması bundan...

...

Sonra bir an durdum ve hafifçe baktım gözlerindeki gözlerime.

“Sen benden geçtiysen de ben senden geçmem,” diyordu.

İşte şimdi de sen duy sessizlikteki sesimi.

Belki sessiz, sözsüz çığlıklarım ama diyorum ki sana yana yakıla:

“Ben senden nasıl geçerim ki!”

RUH, RUHU TANIR ÖTELERDEN

Öyledir.

Ruh ruhu uzaktan tanır.

Gözlerin tanışması sonradandır.

Kelimelerin sevgiyle birbirine dokunması daha da sonra...

Ruh ruhu tanıyorsa bir süre sonra bakışlar derinleşir, sözler aynîleşir...

Aynı yere beraber bakarsın.

Birbirinde yolculuk etme aşamasına gelinir.

Derken iki bedende tek ruh hâli ortaya çıkar.

Mekân olarak ayrı yerlerde de olunsa aynı hisler duyulur.

Artık ne yaşadığını, ne hissettiğini, neye üzülüp neye sevindiğini...

Velhasıl onu uzaktan da anlamaya başlarsın.

Demem o ki ey ruhumu ötelere saran ruh...

Ey canıma can yorganı...

En derin sevdadır bu.